

for de muligens begaaede Misgreb, medens man dog var villig til at tage et billigt Hensyn til de ugunstige Villkaar, som Island, navnlig ved det lange Handelsmonopol, har været undergivet. Begge de ommeldte Minoriteter vare derfor enige i, at man burde lægge den nuværende faktiske Tilstand til Grund ved Forholdets Afgjørelse, men deres Forslag skjelnes fra hinanden deri, at medens det ene gaaer ud fra, at Størelsen af det faste Bidrag bør bestemmes efter Beløbet af de for de solgte offentlige Godser i Statskassen indflydte Kjøbesummer, der saaledes ligefrem skulde tilbagebetales, og kun ved det midlertidige for et meget begrændset Tidsrum foreslaaede Tilskud tager Hensyn til Landets nuværende Tilstand og Fornødenheder, idet det til Fortsættelsen af den nuværende Tilstand fornødne Bidrag ikkun skulde ydes saalænge, indtil Landet selv kan ordne sine offentlige Anliggender og tilvejebringe de til disses Administration fornødne Midler, har den anden af de nævnte Minoriteter i Erkjendelsen af, at de nuværende Udgifter ikke let ville kunne indskrænkes, og at Landets Resourcer ere saa smaa, at de nye Indtægter, der maatte kunne tilvejebringes, vilde behøves til at bestridde Udgifterne ved de mange nye Reformers, hvortil der søles Trang, anseet det nødvendigt ved det højere faste Bidrag at sætte Landet i Stand til uden væsentlige nye Paalæg at kunne fortsætte den nuværende Tilstand, hvorimod den ved det af den foreslaaede midlertidige Tilskud har villet dække saadanne Udgifter, som maae ansees for at være af en mere forbigaaende Natur. Den formeente derhos, at det faste Bidrag burde bestemmes saa rundeligt, at ikke blot alle billige Krav fra Fortiden derved kunde ansees fyldtgjorte, men at Island tillige derved blev tilfikkret en væsentlig og varig Resourcer, hvorved det kunde blive istand til ved Benyttelse og succesfuld Udvikling af sine egne Hjælpemidler at sørge for sine Fornødenheder i Fremtiden og med Tiden at bidrage til de almindelige Statsfornødenheder, og at det midlertidige Bidrag først burde aftage efter et længere Aaremaal og med saa ringe aarligt Beløb, at Afsværet blev saa lidet føleligt som muligt. Naar denne Minoritet derfor

ikke i den ommeldte Henseende kunde slutte sig til den førstnævnte Minoritet, var dette ikke blot begrundet deri, at det synes mindre konsekvent, naar man gaaer ud fra det Bestaaende, at indlade sig paa en partiel Opgjørelse, saaledes som samme har gjort ved at foreslaae en Tilbagebetaling af Kjøbesummerne for Godserne, men tillige og fornødt deri, at man ikke troede, at de berettigede Krav vilde kunne fyldtgjøres derved, at der gives Island netop et Æquivalent for de Gienkomme, som engang have tilhørt det, medens der ikke ved Bestemmelsen af det faste Bidrag blev taget noget Hensyn til de Krav, som efterhaanden vare opstaaede ved Forholdenes Udvikling og den brugte Bestyrelsesmaade. I Særdeleshed vilde det Ufyldtgjørende i en saadan Afgjørelse formeentligen vise sig i Forholdet til Skolevæsenet, idet det tidligere bestemte Æquivalent for det bortsolgte Skolegods nu vilde være aldeles utilstrækkeligt til sammes Fornødenheder efter den Udvikling, som det i den senere Tid har modtaget. Det bemærkes iøvrigt, at de Forudsætninger, hvorfra dette Forslag gaaer ud ved Beregningen af det faste Tilskud, allerede ere blevne noget forandrede ved den islandske Lønningslov af 19de Januar 1863, ved hvilken der er bevilget c. 8000 Rb. til Lønningsforbedring for islandske Embedsmænd, medens hertil i bemeldte Minoritets Forslag ikkun var kalkuleret 5000 Rb., ligesom der ogsaa i Overensstemmelse med Principerne i bemeldte Lov ved de senere Finantslove er tilstaaet nogle Embedsmænd et yderligere Lønningsstillæg, og desuden er der ved Finantsloven for 1864—65 bevilget et nyt Tilskud af 1600 Rb. til Stipendier ved den lærde Skole.

Efterat Kommissionen havde afgivet sin i det Foregaaende omhandlede Betænkning, blev Sagen gjort til Gjenstand for Forhandlinger mellem Justitsministeriet og Finantsministeriet. Begge disse Ministerier vare med Kommissionen enige i, at det vilde være hensigtsmæssigt og isærdeleshed til Gavn for Island, ligesom det ogsaa er stemmende med saavel Rigsdagens som Althingets ved mange Leiligheder udtalte Ønske, at Bestyrelsen af Islands Finantsvæsen kunde gaae over til Al-